

„Danfferen“

et halvgentlig Ulyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika...

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danfferen“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Ubladet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Beskilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danfferen“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktorens Formand.

Alle Indsendelser — Afhandlinger, Korrespondence og Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Rt. 1, Greene, South Dakota.

Indsendelser direkte til „Danfferen“, Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danfferen“

Bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Oplyselse modtages af Udgiverne og at Geld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henbender sig til Folk, der overlever i Bladet, enten for at lade dem eller for at faa Oplysninger om det overlevende, bedes de altid omtale, at de faa Advertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Lidt om „de aabne Døre“.

Det er ikke sjældent, man hører tale om „en aaben Dør“. Og det, der menes med denne Talemaade, er jo, at man synes, at Vejen er aaben til det, man ønsker at komme i forbindelse med eller tage haand i. Og naar man, hvad ofte er Tilfældet, blot taler om en „aabne Dør“, saa tænker man vist nærmest paa, at de høre Forhold og Omstændigheder har lagt sig saaledes til Rette, at man kan komme frem ad den paatænkte Vej, og at man saa ogsaa deri kan se en Guds Styrrelse og et Vidnesbyrd om, at man skal tage fat paa det foreliggende. Og naar der ved Talem om den ene „aabne Dør“ tænkes paa Guds Riges Sag, paa Arbejdet for Sjæles Frelse, ja da ligger det saa nær at se sig omkring i de herunderne Tider for at finde noget, der kunde ligne en aaben Dør, hvilket man saa gerne vil tage til Mønster, saa godt det kan lade sig gøre. Og som et godt Eksempel finder man saa let „den makedoniske Mand“ (A. S. 16, 9.), der stod for Paulus, da han var i Kælefanen og ikke vidste, hvor han skulle vende sig hen med Evangeliet. Og dette kan ogsaa godt bruges, kun at det maa ikke klare det hele, naar det gælder om at faa noget udbredt til Guds Rige og hans Riges Udbredelse. Herom ønsker jeg at sige lidt, samt jeg vist ikke har andet at lære frem, end hvad enhver vel ved i Forvejen; men det kan ja ogsaa være godt at faa oprisnede gamle Sandheder. Jeg vil nemlig pege paa tre aabne Døre, der nødvendigvis maa være eller komme til Stede, hvor Herrens Gerning skal fremmes.

Vi begynder saa med den aabne Dør, der paa forfælsk Vis kan minde om hin makedoniske Mand, der kaldte Paulus til Europa. Apostlene stod den Gang, kan vi sige, over for lukkede Døre. Han var som sagt i Kælefanen, og det var hans Tante at vilde have prædikeret paa forfælske Steder der. Men saa lærer vi, at „den Helligaand forberedte ham at tale Ordet i Afsien“. Dette maa selvfølgelig falde en Herrens Apostel underligt, efter som det ogsaa i Afsien var mange Gjerninger, altsaa mange, der kunde trænge til at faa Evangeliet at høre. Men her holder vi os nu til det, at for Paulus maatte Raabet: „Kom over og hjælp os!“ jo være at se som en aaben Dør for ham, og saaledes var det ogsaa. Nu, dette var jo en meget temmelig og uomtvistelig Dør, et Legn, som ikke var til at tage fejl af, men flige Raabtefæller kan vi ikke vente ved enhver Lejlighed, ligesom vi heller ikke har Ret til at forlange, at vor Herr paa den eller den Maade skal vise os, hvad vi skal gøre og ikke gøre. Og heraf følger, at vi bliver fortlige og fortrøstelige med at lade os nøje med mere jævne og naturlige Vint med Hensyn til Guds Villie og Vej med os. Men her maa vi saa ogsaa be-

taente, at netop fordi vi som oftest maa se at træffe Herrens Villie ved hjælp af mere almindelige Omstændigheder og Fingerpeg, derfor gaar det ikke an at være for hastig til at tage Beslutning efter enhver Ting, der kunde synes at pege i en vis bestemt Retning. Der er et Ord, der siger: „Den, der træder, haster ikke.“ Og baade i det smaa og i det store er der sikkert blevet bygget mange „Babels Tårne“, fordi der altid har været maante, der ikke har haft Stunder til at finde ud, hvad de duede til, eller hvad vor Herr vilde med dem. Saadanne urolige Maender ser gerne Guds Villie og Tilfættelse i enhver „Unglemmand“, noget, der da ogsaa mangen Gang fører mellem Kvide med sig. Derfor gælder det om ikke at fare paa i Blinde, men at lade enhver alvorlig og betydningsfuld Sag blive overvejlet Gang efter Gang, og det under alvorlig Bøn til Gud om, at han paa en eller anden Maade vil vise, hvad der er hans Tante og Villie. Og da vil Gud sikkert vise Vej, og det saa klart, at de, der ikke vilde deres „egte“, men Herrens, skulle kunne se, hvad der skal være deres Opgave, og hvor og i hvilket Stald de bedst og mest frugtbare kan gøre en Gerning.

Det er Hensigten med disse Linier navnlig at pege paa den Gerning, vi pleje at kalde „Mission“, og at betragte den „aabne Dør“ i Lyset af denne. Og tænker vi os saa, at det har vist sig, at man som Enteltmand eller som Kirkesamfund skal tage den eller den Gerning op, da har man vist Lov til at tale om, at Døren er opladt. Man har nu, menneskelig talt, Udgang og Lejlighed til at gøre en Begyndelse. Og hvad der nu er Tale om, nemlig ved et Missionsarbejde, det er jo at begynde med at vidne for Synende om Guds Naade i Kristus. Men herover ledes saa Tanten hen paa en anden Dør, der ogsaa skal aabnes, om det skal blive til noget. Ja, det er vel at finde aabne Veje til Ordet, vil man tænke. Ja, det skal ogsaa til, men her tænker jeg dog paa en anden Dør, der først maa lukkes op. Og hermed mener jeg den Dør eller den Raadegave: at funde paa rette Maade forkynde Guds Naade til Synderes Frelse.

At der skal prædikes, og at der skal prædiktes noget, der buer, det behøver kun at nævnes for at blive forstået. Men derimod ligger det vel ikke saa lige til at tænke paa og være klar over, at der er en bestemt Dør, der fører ind til den Gerning at være „Menneskefjender“, at kunne føre Sjæle ind i Guds Rige, og da ogsaa at kunne føre det fristelige Liv frem „til Mandes Reddelse“. Man kan saa her tænke paa, at en Mand skal være omdøbt og have tilbørlig Lærdom, før han kan træde op som „en velsigtede“ Prædikant. Ja, det at være uomdøbt og uden Betsingelse for at kunne prædike, det maa jo lades ude af Betragtning, som noget, der ikke burde kunne være Tale om, skønt saadanne Prædikanter har det jo alligevel altid været til. Men det, jeg tænker paa og vil fremdrage, det er, at for enhver troende Guds Ords forkynder er der en bestemt Dør, der maa lukkes op og vandre indad, for at man skal kunne blive et nyttigt og ret brugbart Redskab i Herrens Haand. Angaaende denne Dør vil vi høre, hvad Apostlen Paulus har at sige. Kol. 4, 3 skriver han: „Beder for os, at Gud vilde op- lade os Ordet til at forkynde Kristus Hemmelighed, for hvis Skyld jeg og er bunden, at jeg kan aabenbare det, som mig bør at tale.“ Og Ef. 6, 19-20 skriver han: „Beder ogsaa for mig, at min Mund maa oplades, og Ordet maa gives mig til at kundgøre med Frimodighed Evangeliet Hemmelighed, for hvis Skyld jeg er et Sendebud i Kænter, at jeg maa tale med Frimodighed berudi, som mig bør at tale.“ Hvad vil nu Paulus sige med dette? Ja, det først udlagte Sted bliver af nogle udlagt berhen, at det skulle være tale om aaben Dør i Retning af at finde Indgang hos Tilhørerne, men det er klart nok, at Apostlen mener det samme paa begge Steder. Og hvad han mener og siger, det er, at han vil, at hans Meddrifterne skal lade sig høre, at Døren til Ordet maatte aabnes for ham, og at Ordet maatte blive lagt paa hans Tunge. Med andre Ord: han ønsker og begærer, at den Dør maa aabnes, hvorved og hvorigenem han ret kunde kommen ind i Ordet; og saa igen, at Ordet ret kunde komme ind i ham saa godt, dybt og inderligt, at han kunde tale, som det burde ham at tale, hvilket sidste han

udtaler og fremhæver paa begge Steder. Men forstod Paulus da ikke, hvad og hvordan han skulle prædike? Jo vistnok saa godt som nogen, og vist bedre end de fleste. Da han stred dette, havde han prædikeret henved tredive Aar, han var altsaa øvet nok og erfarne nok. Og der var ogsaa gode Beviser paa, at han havde tunnet taie Folk til Hjerte, hvilket jo siger noget andet, end hvad der ofte ligger i den Fraise „at tunne kiltale Folk“, hvilket lidt kun skal betyde at fortælle Folk noget, de gerne vil høre, ligemeget enten det er vist eller galt. Ja, Paulus kunde tale, saa at det naaede Hjertestrengene. Han var manges aandelige Fader, mange havde ham næst Gud, at takke for deres Frelse. Men hvordan kommer saa det, at en saadan Mand, efter at have prædikeret i tredive Aar, da skal til at bede om Forbønner om, at Ordets Bør maa blive ham aabnet? Ja, det er noget af en Hemmelighed, det er det da for den, der ikke kan se paa den Sag med Aandens Øje. For Paulus selv var det ingen Hemmelighed, hvad det da heller ikke er for nogen, som forstaa, hvad det er, og hvad det vil sige at arbejde i Guds Riges Tjeneste. „Hvo er her til dygtig“ (2. Kor. 2, 16) spørger Apostlen med Hensyn til at bringe Kristus Bessigt ud iblandt Menneskene. Og han erklærer straks efter: „Vi er ikke dygtige af os selv at udtaente noget, som af os selv, men vor Dygtighed er af Gud“ (3, 5). Saadan saa den store Apostel paa sig selv og paa alle fænde og oprigtige Arbejdere i Herrens Bindaard. Og derudfra kan og skal det forklares, at han med al sin Erfaring i Prædikengerningen og al sin Lidelse for Jesu Navns Skyld, da han ventede sig, som han bar, da han udsendte de nævnte Døraab om Forbønner, at han trods alt dette betragtede sig som et i sig selv hjælpeløst Barn. O, hvor der dog er meget at lære for enhver, men da særlig for alle, som offentlig skal vidne for andre. Thi hvor ligger det dog ikke nær for os sundige Mennekter at blive os ind, at vi paa Grund af en Smule Lærdom eller andet skaar ikke saa lidt højt oppe og kan gøre en bel Del. Og kommer saa hertil, at nogle bliver — man kan sige — saa uhykkelig stille, at de overføres med Lovtaler over al deres Bagvask og Dygtighed, saa ser det vel naturligt ud; thi saadan forberedte Smiger kan vel lægge den bedste. Der er saa meget i den Forklaring, som Augustin skal som Biskop have givet sine Ordinander, at der var tre Ting, som de havde at lægge sig efter, og disse tre Ting var: „for det første Dygtighed, for det andet Ydmyghed, og for det tredje Ydmyghed.“ Sæner og Gaver skal der jo til for at kunne „dele Sandheds-Ordet retteligt“; men her den rette Selvbedømmelse og Ydmyghed fattes, der er alle Gaver spildte. Og det er det ikke ogsaa saaledes, at en vigtig og indbyrdt Ords forkynder giver et mere lykkelig og uhyggeligt Indtryk end noget andet. Og vist er det, at hvor der skal gøres et virkelig Arbejde for Guds Rige, at der gælder det om at faa Mand, der ikke alene har hvad man kalder hre Betsingelse, men som fremfor alt er Betsjælede af den Aand, der bjerer Sjæle i det dybe, og som giver et Mennekle at forstå, hvad Paulus forstod, af os selv er vi intet, men at al Dygtighed og al Velsigelse er af Gud og kommer fra Gud.

Og naar saa de to omtalte Døre er opladte, saa kommer der en tredje Dør, der skal aabnes, og det er at faa Tilhørere og saa at faa udbredt noget iblandt dem. Og her ønsker det ikke paa Forhaand at tale flot og opsætte Regnestykker, det har man vist haft alt for meget af i vor Mission herovre. For at nævne Paulus igen, da han fulgte den aabne Dør og gik til Makedonien og kom til den store By Filippi, da mødte han ikke en stor Skare til at tage imod ham, men til en Begyndelse maatte han lade sig nøje med at gaa uden for Staden og tale til nogle Kvinder, der var samlede i et Bedehus. Og han maatte være glad ved, at han blot havde bundet en Sjel for Guds Rige ved dette Møde. Nu, det skal jo ikke forglemmes, at Paulus fik samlet en Menighed i denne By, og det en god Menighed. Men det er ogsaa værd at have i Erindring, at den Menighed blev ført igennem Frængsel. Paulus tillige med hans Medhjælper Silas maatte gaa i det mørke Fængsel og fik enden lide Medfart (A. S. 16). Og dette og saa meget andet, som stredet skaar, kan vise os, at man skal ikke

forub fortælle for meget om, hvor højt Døren skaar aaben hos dem, Guds Ord bliver bragt til. Det faar man først at vide, naar det hele er kommen en paa nært Hovd. Naar Lyset begynder at sinne paa et Sted, saa aabenbares det først ret, hvem der har Øre og Hjerte for Sandhed, og ligeledes hvem der efter Mørket og mørket at blive sidende i det. Men saa meget kan der i sin Almindelighed siges paa Forhaand, at levende Kristendom og en alvorlig Forkyndelse vil altid have Strømmen imod sig. Noget andet er det med den Kirkeaffære, der er blandet med Alderens Gøgl og Komedie, noget, somme engelske Samfund er saa besatte med at alvorlige Mænd iblandt dem kan jamre sig over, at der er fare for, at det hele vil blive til Gøgl og tosede Kunstner. Og vi Danfæ er jo heller ikke alle Begne helt fri for Verdens Aand og dens Sjov. Men de, der har med saadant at gøre, faar jo selv svare til det. Og de Præster, der her nitter og fejler med Strømmen, vil ogsaa komme til at klare den Sag over for Herren, naar alt Regnskab skal aflægges. Men lad os ønske og bede, at vor Samfund altid og alle Begne maa kunne holde sig paa den rette Linie. Thi som det gamle Ord siger, at „Uretlige varer langsi“, saaledes kan det ogsaa godt profeteres, at det eller de Kirkesamfund, som virkelig sejle under Korsets Mærke, vil have og beholde den aabne Dør, naar al verdsliggjort Kirkelighed har trasket Halsen og ligger i Grus, til Spot og Stam baade for sig selv og for alle andre. Thi det er en Gang saaledes og vil være saa til Verdens Ende, at de, der tænder Livets Vej, og der derister at finde den, de søger derhen, hvor Korsets Ord lyder, og hvor det ogsaa kendes i Livet. Den flade, svævende og vedsigende Forkyndelse til sig tilfredsstillende dem, der har nogen dybere Antagelse, men den store letfindige Mæske vil holde af den og hange ved den. Saadan er det nu en Gang i den ne behænderlige Verden.

Da det nu ligger ad vor Mærke, og vi jo der vil komme til at tale om de aabne Døre, som vi mener ligger for os med Hensyn til Missionen iblandt Folk, kunde jeg have lyst til at minde om et Møde, der en Gang blev holdt ude i det babyloniske Rige under Jødernes Fængselskab der. Det var gamle Esra, der holdt det Møde sammen med en Flot, der tillige med ham vilde vende hjem til Jødeland, mange Aar efter at den første og egentlige Hjemvandring var foregaaet. Om dette Møde og Forberedelsen til Rejsen fortæller Esra i sin Bog Kap. 8, saaledes: „Og jeg lod udbræbe en Faste ved den Flod Khana, for at ydmyge os for vor Guds Afsigt, for at bære ham om en lykkelig Rejse for os og vore smaa Børn og alt vort Kvæg, thi jeg stammede mig ved at begære Krigs- magt og Ryttere af Kongen, til at hjælpe os mod Fjenden paa Vejen; thi saaledes havde vi sagt til Kongen: „Vor Guds Haand er over alle dem, som søge ham, til det gode, og hans Styrke og hans Vrede er over alle, som forlade ham!“ Saa fastede vi og bad til vor Gud derom, og han bønhoerte os.“ Og hertil kan saa vijs med det samme, at da Esra med sit Følge kom til Jerusaem, da fandt han sit Folks Stilling og Levevis saadan, at han af Sorg sønderred sine Klæder og faldt paa Ana for Gud og udtalte sit Hjertes Aand for ham. Og derefter begyndte han at vidne for Folket og „reformere“ det, det bedste han kunde.

Se, denne Begivenhed skaar ogsaa i forbindelse med en aaben Dør. Kong Nyrus havde givet Jøderne Tilfælde til at vende tilbage til deres Land. Og Folket tog imod Tilbudet. Men for Esra gjaldt det om at være værbig til at gaa igennem den aabne Dør. Derfor holdt han Faste og Bøn med sit Følge, før han begav sig paa Rejsen.

Og nu vi andre, vi er jo ogsaa paa Rejse, først paa den Maade, at vi som Kristne er paa Rejse til Himmeriges Rige, og saa er vi ogsaa paa Vandring med vor Mission, vor Arbejde for andres Frelse. Og vi har derfor ogsaa behov at udbræbe en Faste og holde Bøn om en lykkelig Rejse for os og vor Gerning. Vi ved ikke, hvor aabne Dørene vil være i San Francisco eller i „Røvertulen“ i Lake City. Men vi ved, at det, der gælder om, det er at vinde de Sjæle for Guds Rige, som vil lade sig frelse. Og skal Gerningen der møde en Del Skuffelser, og maatte ogsaa Mødsand,

jaa er det jo ikke andet, end hvad vi har maat faa mange Steder og faa mange Gange. Saa der vil ikke være nogen Grund til at betragte saadanne ny Missionsfelter som noget uden for det almindelige. Thi Gerningen er jo den samme paa ethvert Sted, og Menneskens Børn er ogsaa noget nær lig hvorandre, hvor de end findes i denne Verden. Ethvert ærligt Arbejde for Guds Rige er i og for sig lige godt, da vi jo paa ethvert Sted vil ønske og bede om „en lykkelig Rejse“ baade for os selv og for de Mennekter, vi arbejde iblandt for at søge deres aandelige og evige Vel.

J. Pedersen, Danthon.

Men hvorfor dog?

Efter et Referat i „Danfferen“ om Aredsmdet for nordlige Rebrasta Kreds, som blev afholdt i Omaha fra 2-5te April, ser jeg „Danfferen“ Redaktør udtale sig meget betænkkelig angaaende nævnte Kreds' Missionsvirkensbød. Og da jeg saa fik fat paa „Kirkebladet“, hvor Referatet ogsaa fandtes, saa jeg Redaktøren der, med en af de fra den Side velbetændte „Efterkrifter“, udtale sig i en lignende betænkkelig Tone om den samme Sag.

Da jeg nu tilligemed flere af gode Grunde er interesseret i denne Sag, heber jeg om Lov til at stride et Par Ord desangaaende.

At der blev talt noget om denne Aredsmission paa Karasmdet i Racine, huffer jeg nok; derimod har jeg desværre glemt det Forslag, som var oppe desangaaende, som „Danfferen“ Redaktør henviste til og, som han siger, blev forslaget.

Med Hensyn til den Angst, man synes at have for denne Kreds' Missionsvæb, tror jeg at kunne sige, som en Præst sagde ved Karasmdet angaaende en anden Sag: „Kredens Mening og Hensigt er god nok; men der er nogle, som fortolker den galt.“

At det skulle have Karasmdets Bilsigelse at drive Mission i Kredens syens mig ganske overflødig; thi da „den forenede Kirke“ er en Missionskirke, maa det jo ligge nær at antage, at Karasmdet glæder sig ved det Missionsarbejde, der søes, og de Midler, der ofres, selv om en Kreds skulle finde paa at ville ofre nogle hundrede Dollars ekstra paa et saadant Arbejde.

Og ved alle, at Samfundet nu har optaget en Mission i San Francisco. Men om nu vore Menigheder ude paa Pacific-Kysten var saaledes stille, at de selv kunde bære denne Mission og saaledes spare Samfundets Indre-Missionskæse for en Udgift paa ca. 1000 Dollars aarlig (som der var Brug nok for andre Steder), mon der da var en eneste i Samfundet, som vilde have noget imod det, eller mon vi behøvede at vente, til Karasmdet kom, for at bestemme, om de maatte faa Lov til at bære denne Mission? Eller, for at blive her i den sydlige Rebrasta Kreds — har vi nu Kanjas City. Den, som har fulgt lidt med i Samfundets indre Mission, vil vide, at Samfundet igennem flere Aar har tænkt paa at optage en Mission i nævnte By. Endnu er det ingen Præst berne. Men om nu vore Menigheder her i sydlige Rebrasta-Kreds vilde sige: „Den Mission vil vi tage op, vi vil sende en Præst til Kanjas City og lænne ham der, det vil spare Samfundets Indre-Missionskæse for en Udgift af 7 a 800 Dollars aarlig.“ Hvis de nu sagde dette, mon der da vilde være en eneste i Samfundet, som vilde have noget imod det, eller mon vore Menigheder her i Kredsen behøvede at faa Karasmdets Samtykke til at ofre 7 a 800 Dollars aarlig ekstra til Samfundets Mission?

Og andet har, saa vidt jeg ved, nordlige Rebrasta-Kreds ikke gjort. Den har med Samfundets Styrelses Bilsigelse talde en Missionspræst og beto'er ham hans Løn ved frivillig Substription indenfor Menighederne.

Men deraf følger, at de kan have baade det ene og det andet at forhandle ved deres Aredsmdet, hvorved de nødvendigvis maa have Delegerter fra Menighederne. At alle Samfundets Kredse er lige stillede i saa Henseende, ja det anfaa jeg for en Selskylge. Hvo vil dog have noget imod, at en Menighed, eller en af Kredens Menigheder, anstrænger sig til det hberste for, at Guds Rige kan blive udbredt. At det kan vælte Anstus paa sine Steder, fortaar jeg ikke. — Men maatte det

er „Fortolkningen“, det er galt med. Men vilde det ikke da være bedre, at man uddad sig nærmere Oplysning hos Kredsen, om der er noget bundfælt i dens Færd, saa man da endelig ikke stulde faa en Misstænkthedsbød det, hvor der ikke var Grund til det, ejhellér lægge et Baand paa Missionsvæben, som vi sandelig ikke har formeget af i vor Tid?

Kuffin, Nebr., d. 11. Maj 1903. R. Jensen.

Min gode Ven Past. Jensen har oabenbart faaet noget i Hovedet, som jeg ikke stred. Jeg stred jo: „Det kan ikke andet en glæde enhver sand Missionsvæb at lægge Mærke til Missionsinteressen i nordlige Rebrasta Kreds.“ Det er da ikke at „udtale sig meget betænkkelig angaaende nævnte Kreds' Missionsvirkensbød.“

Min „Betænkkelig“ galdt og gælder kun dette, at en enkelt Kreds tillægger sig administrativt Myndighed uden Samfundets Samtykke. Hidindtil er det kun Menigheder og Samfundet, der har haft administrativt Myndighed. Om Kredene her- efter ogsaa skal have det, saa er det et nyt Skridt i vor Kirkes Udvikling. Og at et saadant Skridt bør have „Karasmdets Anerkendelse“, det er vist ikke for meget sagt.

Jeg udtalte jo egentlig ingen „Betænkkelig“, men vilde kun gøre opmærksom paa, at det er et nyt Skridt, og at det ved at tage dette Skridt bør tages af broderligt Hensyn til de andre Kredse og til det hele Samfund. Som Redaktør vilde jeg ikke udtale mig høert for eller imod dette Skridt. Personligt er jeg inde for, at der gives de enkelte Kredse mere Selvstændighed angaaende Missionsvirkensbøden inden Kredsen. Men dog kunde jeg ønske Spørgsmaglet derom undertastet en alvorlig Drøftelse. Men er det saa selvbeflynde, at Samfundet maa glæde sig derved, som Past. Jensen mener, hvort: saa da ikke lægge det for Karasmdet.

A. M. Andersen.

Dansk Jædelandsjag.

Morgendag, der sagte bærer i den Lu- ne Vind. Blomsterduft, der langsomt svaover fra den gamle Lind, Afteg i Stovens Sale, Flagelang i Foraarsdale, Maanens Lys bag Bølgens Strømme: Det er Danmarks Drømme.

Heltebad, der aldrig glemmes, selv i Tidens Høst, Store Sagn, der evigt gemmes skal ved Sags Bryst, Hjertier, der af Trofast lue, Mod, som Døden ej kan tue, Ydmygt Sind i Glans og Lykke: Det er Danmarks Smykke.

Slige Drømme, slige Smukter, hvo kan glemme dem? Vilde nogen her vel bytte Danmarks gamle Hjem, Hvor i Lø blandt Bøgens Stagger Stovens Flugl med Fribed bngger, Mod det Land, hvor Sydens Slaver Malm af Jord opgraver? Nej, vi vil vort Hjem ej bytte bort for nogen Pris! Her vi virke vil og leve paa de danske Vis, Stærke som vor Oldtidsminder, Fulb af Kraft mod Danmarks Fjender, Tro som Guld mod Drot og Rige, Dem vi aldrig svige. E. Hauch.

Memento.

Hujt Koncerten paa Blair College i Aften!

Læsebog

de danske Folker i Amerika. Samlet af en Komite. 608 Sider. Ombt indbunden 50 Cents

Luther's Katekismus med en kort Forklaring.

En Lærebog for den ukonfirmerede Ungdom. af Bishop C. F. Valsted. 78 Sider. Indbunden 20 EA Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.